

Sygn. akt I 1 C 483/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **z siedzibą we W.**

przeciwko: **C. K.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

I. obciąża powoda kosztami procesu w całości i uznaje je za uiszczone.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C;

2. odpis wyroku doręczyć:

-pełnomocnikowi powoda

- pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie od wyroku zaocznego i zażaleniu na rozstrzygnięcie zawarte w pkt. II, jeśli nie wnosi sprzeciwu

3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

G., dnia 24 września 2018 r.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego C. K. kwoty 330,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. w dniu 20 lipca 2000 r. umowy bankowej o nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie.

Powód podał też, że z uwagi na to, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku zwrotu kwoty należności głównej i odsetek – w dniu 4 lutego 2016 r. (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z wierzycielem pierwotnym.

Powód podał również, że umowa zawarta z pozwanym została wypowiedziana w dniu 1 grudnia 2000 r. (vide: pismo powoda z dnia 30 kwietnia 2018 r. – k. 51)

Ponieważ pozwany nie wdał się w spór w niniejszej sprawie, nie wniósł odpowiedzi na pozew, ani nie żądał rozpoznania pod swoją nieobecność wydany w sprawie wyrok był wyrokiem zaocznym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lipca 2000 r. pomiędzy pozwanym a (...) Bank (...) z siedzibą we W. została zawarta umowa nr (...), na podstawie której bank ten udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 332,90 zł, który pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z odsetkami kapitałowymi w 8 równych miesięcznych ratach, począwszy od 20 sierpnia 2000 r.

dowód: odpis umowy kredytu – 52-52v

W dniu 4tego 2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności, w treści której wskazano, że cedent dokonuje na rzecz powoda przelewu wierzytelności wymienionych w Załączniku nr 1A i Załączniku nr 1B na warunkach określonych w umowie.

W podpisanym w nieustalonym miejscu i dacie przez r.p. P. K. wydruku wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawarto zapis, w treści którego zamieszone zostały dane osobowe pozwanego (jego imię i nazwisko oraz P. i adres) oraz wskazanie: identyfikator klienta – (...), data zawarcia umowy – 20.07.2000 r.; kapitał – 157,44 zł; odsetki – 159,10 zł, koszty – 146,90 zł.

dowód: umowa cesji - k. 6-10; wydruk załącznika do umowy - k. 11

Pozew w przedmiotowej sprawie został wniesiony w dniu 25 maja 2017 r.

dowód: adnotacja na pozwie wraz z prezentatą sądową – k. 2

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższych ustaleń żądanie pozwu Sąd uznał za całkowicie nieuzasadnione.

W opinii Sądu, powód nie wykazał bowiem, aby przysługiwała mu czynna legitymacja procesowa do dochodzenia od pozwanego wierzytelności wynikającej z zawartej przez niego umowy w dniu 2 lipca 2000 r. Wprawdzie pozwana nie odniosła się w żaden sposób do zgłoszonego przez pełnomocnika powoda twierdzenia, iż powód nabył od (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wynikającą z zawartej przez pozwanego w dniu 2 lipca 2000 r. umowy bankowej, co w świetle regulacji art. 230 kpc mogło stanowić podstawę do przyjęcia tego twierdzenia za przyznane, jednakże skutkowi temu sprzeciwiała się treść przedstawionego przez powoda materiału dowodowego, który w tym zakresie był niepełny i niespójny. Dokonując powyższej oceny Sąd miał na względzie, iż powód, który żądanie pozwu wywodził z faktu nabycia wierzytelności opisanej w pozwie, a wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. i który do akt sprawy przedłożył dokument faktycznie potwierdzający zawarcie umowy kredytu przez pozwanego z tym właśnie bankiem – w żadnej sposób nie wskazał ani nie udowodnił na podstawie jakich zdarzeń w roku 2016 r. uprawnionym do zbycia na rzecz powoda wierzytelności wynikających z tej umowy stał się (...) Bank S.A., który nie była przecież stroną zawartej z pozwaną umowy.

Z uwagi na powyższe już tylko z tej przyczyn żądanie pozwu zasądzenia na jego rzecz wierzytelności wynikającej z tej umowy Sąd uznał za nieuprawnione. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest bowiem wykazanie,

że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. (tak też SN w wyroku z dnia 12.07.2006, V CSK 187/06, M.Prawn. 2006/16/849). Ciężarowi wykazania tej okoliczności powód zaś uchybił.

Tym niemniej przyczyną oddalenia powództwa pozostawał także fakt uwzględnienia przez Sąd z urzędu w niniejszej sprawie upływu okresu przedawnienia. Dochodzone przez powoda roszczenie, wynikające z umowy kredytu, który pozwany zobowiązany był zwrócić bankowi w 8-miu miesięcznych ratach, stało się bowiem wymagalne (niezależnie nawet od okoliczności wypowiedzenia umowy w dniu 1 grudnia 2000 r.) najpóźniej z dniem 20 marca 2001 r., a więc w dacie płatności ostatniej raty wskazanej w umowie. Skoro więc z pozwem o zapłatę należności wynikających z tej umowy powód wystąpił dopiero w dniu 25 maja 2017 r., to stwierdzić należało, że w dacie wniesienia pozwu roszczenie to było przedawnione. Z brzmienia art. 117 §1 kc wynika bowiem, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Artykuł 118 kc (w brzmieniu obowiązującym od 1 października 1990 r. do dnia 9 lipca 2018 r.) stanowi natomiast, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Przedmiotowe roszczenie, jako wynikające z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej, przedawniało się zaś w okresie trzyletnim, który upłynął najpóźniej z dniem 20 marca 2004 r. Przedawnieniu uległo także roszczenie o zapłatę przez pozwanego odsetek w uregulowaniu należności głównej i to zarówno w zakresie odsetek skapitalizowanych na dzień poprzedzający wystąpienie z przedmiotowym pozwem, jak i odsetek od łącznej kwoty dochodzonej należności liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W tym zakresie Sąd podzielił w całości uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. (wydana w sprawie III CZP 42/04, a opublikowaną w OSNC 2005/9/149), zgodnie z którą roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Ze względu na akcesoryjność roszczenia o odsetki za opóźnienie przedawnia się ono bowiem w takim terminie jak roszczenie o niespełnione we właściwym czasie świadczenie pieniężne.

Dokonując uwzględnienia z urzędu upływu okresu przedawnienia w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze brzmienie wprowadzonego w porządku prawnego z dniem 9 lipca 2018 r. art. 117 §2¹ kc, który stanowi, iż: „Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.”. Przepis ten znajdował w niniejszej sprawie bezpośrednie zastosowanie z uwagi na regulację art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Przywołany przepis art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej stanowi bowiem, że: „Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”. Jak wynika z uzasadnienia tej ustawy celem zmian wprowadzonych tą nowelizacją jest: „(...) zaostreżenie reżimu przedawnienia roszczeń przysługujących przedsiębiorcom wobec konsumentów przez związanie z upływem terminu przedawnienia – z mocy samego prawa – skutku w postaci niemożliwości skutecznego zaspokojenia roszczenia.”. W konsekwencji „(...) w przypadku roszczeń przysługujących przeciwko konsumentowi już z chwilą upływu terminu przedawnienia następowaloby przekształcenie roszczenia w zobowiązanie niepełne (naturalne), a zatem powstaje niemożność jego przymusowej realizacji.”. I dalej: „(...) art. 117 §2¹ k.c. przesądzi zatem, że ustawowym skutkiem upływu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi będzie przekształcenie tego roszczenia w zobowiązanie naturalne. Z tą chwilą, z mocy samego prawa, będzie następować niemożność przymusowej realizacji roszczenia, czyli niemożność jego dochodzenia przed sądem.”.

W tym stanie rzeczy przedmiotowe powództwo zostało oddalone jako nieudowodnione w oparciu o przepis art. 6 kc a contrario oraz – wobec uwzględnienia okoliczności, iż przedmiotową umowę pozwany zawarł jako konsument – jako przedawnione w oparciu o przepis art. 117 §2¹ kc w zw. z art. 118 kc. Art. 316 §1 kpc zdanie pierwsze stanowi bowiem, że: „Po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; (...)”. Stan rzeczy istniejący w dacie zamknięcia rozprawy, to zarówno stan faktyczny, jak i obowiązujący w tym momencie stan prawny.

W konsekwencji powód, jako strona przegrywająca, został obciążony w całości powstałymi w sprawie kosztami procesu, o czym orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc. Wobec uprzedniego uiszczenia ich już przez powoda w toku postępowania, koszty te zostały uznane przez Sąd za uiszczone w całości.

SSR Marzanna Stefaniuk - Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w repertorium C i w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;

G., dnia 11.10.2018 r.